Hồi thứ năm mươi chín
Nghi vương dùng kế mỹ nữ,
Thắng Hoa vâng chỉ cống Tề

Đây nói về vợ Tống nguyên vương[50] tên là Lý nương nương, đương khi ngồi trong cung lo lắng, bỗng thấy Cung giám vào tâu sự tình sau trước, Lý hậu nghe hết các lời, liền nhào lăn xuống đất, ba hồn gần ra khỏi xác, chín vía đã muốn lìa mình. Cung nga bồng để trên long sàng, thang thuốc hồi lâu mới tỉnh.

Thương đời đoạn máu theo nước mắt, thảm thiết chồng và lại tiếc con. Cung nhân thấy Lý hậu đau tình ly biệt bèn kiếm lời khuyên can rằng:

– Muôn tâu Quốc mẫu, sách có chữ: Tử sinh hữu mạng, phú quý tại thiên, nay Tiên vương đã cưỡi hạc băng miền, người chết rồi khó bề sống lại, xin Nương nương hãy bớt yểm lụy, mà lo việc nước nhà.

Lý hậu nghe nói thở ra, bèn cầm khăn lau nước mắt, rồi truyền Cung nhân sắm sửa đồ tang phục thẳng tới Bạch Hổ điện, Nghi vương thấy có chị dâu tới, liền đem bá quan ra nghinh tiếp. Lý hậu tới trước linh cữu vật mình lăn khóc, bá quan thấy vậy thảy đều thương cảm. Khi ấy Nghi vương mới nói:

– Muôn ơn Vương tẩu! Nay nhà nước ta lâm nạn, anh và cháu thảy bỏ mình, Vương tẩu có kế chi liệu định, xin phân minh cho em biết.

Lý hậu rơi lụy mà rằng:

– Vương thúc hãy cầm quyền chính nước, cầu xin cho được hưởng thái bình, còn bày Vương thúc phải kiếm kế thi hành lo mà trả thù cho Vương huynh cùng Vương điệt.

Nghi vương nói:

– Bữa nay Vương tẩu có kế chi xin tỏ bày.

Lý hậu bèn hỏi rằng:

– Nước Tề với nước Tống thù chẳng đội một trời, bá quan có mưu kế chi hay, Ai gia sẽ trọng thưởng.

Lý hậu hỏi hồi lâu không thấy ai nói chi hết, giây lát Nghi vương bước lại thưa rằng:

---

[50] là anh ruột Nghi vương

– Tuyên Vương là một người mê dâm, đắm sắc, nhân nay Chung hậu chưa về tới Lâm trị, vậy ta phải mau lựa một người mỹ nhân cho tuyệt sắc đưa qua dâng cho người, hễ Tuyên Vương thấy sắc chẳng khác như mèo thấy mỡ, muốn nói chi và cũng nghe lời, và dặn: Chờ tới lúc các nước vầy vui, sẽ kiếm kế mà hại thầm con Xú phụ. Sách có chữ: Vi cường tiên hạ thủ, phải cho gấp mới xong.

Lý hậu nghe nói bằng lòng, nhưng không biết mỹ nhân ở đâu mà tìm kiếm. Triều đình còn đương lo liệu, kế giây lát xảy thấy Tây cung quốc trượng là Trịnh Quốc Văn bước ra tâu rằng:

– Tôi mang ơn Tiên vương rất trọng, hễ đạo làm tôi thì lo việc nước chẳng kể chi việc nhà, bởi vậy cho nên, nay tôi còn một gái tên là Thắng Hoa, niên kỷ đương vừa nhị bát, sắc tốt chẳng khác Tiên Nga, vốn nó con út của già, nay xin đem tấn nạp cho Triều đình biện dụng, họa may trời giúp người lành, sẽ lo mưu để trả thù cho Tiên đế.

Lý hậu nghe nói mừng rỡ và phán rằng:

– Lão Quốc trượng có lòng ái quốc, Ai gia đâu dám phụ tình, Ai gia thường có nghe lệnh ái ngọc khiết băng thanh, chắc chúa nước Tề làm sao cũng đem lòng yêu chuộng. Nếu được đất kỳ thế, thì Tiên vương ở dưới suối vàng cũng hân hoan, huống chi là Ai gia và Vương thúc ở nơi dương trần không bồi công báo đáp.

Nghi vương nghe nói, tiếp theo lời phán rằng:

– Muôn sự cũng nhờ Quốc trượng, xin hãy lo trả được thù ấy cho Vương huynh, như ngày sau lấy được Tề dinh, thì có Cô vương sẽ chia hai bờ cõi, Bạch mã quan định làm giao giới. Quốc trượng ở phía bắc, Cô gia ở phía tây, cùng nhau hòa hảo đời đời, hai họ tình như cốt nhục.

Trịnh Quốc Văn tạ ơn rồi lật đật lui về. Khi về tới vương phủ, có phu nhân và hai người con trai là Trịnh Hoài với Trịnh Xuân, bước ra mừng rỡ. Quốc trượng vào tới trung đường thở ra một tiếng nói rằng:

– Nay triều đình có việc đại sự, Lý hậu lại giao cho lão phu, như muốn việc trả thù, thì phải dứt bề thân ái.

Phu nhân hỏi:

– Vậy chớ Quốc trượng tính kế chi đó? Xin phân lại cho thiếp nghe.

Quốc Văn mới đem các việc trong triều, thuật lại cho phu nhân nghe một hồi, phu nhân mới nói:

– Làm tôi phải hết lòng báo quốc, dầu cho tán gia vong mạng cũng chẳng quản gì, thiếp là phụ nữ vô tri, lẽ đâu dám dự bàn việc nước, nhưng mà thiếp còn hồ nghi một nỗi. Chung xú phụ nó thật thần thông quảng đại, e khi hại người chưa được mà trở lại hại mình, chẳng khác như Triệu bang năm trước, cũng dùng kế mà không xong, làm đến đỗi chúa ưu thần nhục.

Quốc Văn nói:

– Lời phu nhân nói cũng phải, chủ ý ta đã định rồi, đừng còn lui tới nhiều lời, làm trễ nải việc quốc gia đại sự.

Nói rồi liền truyền nữ tỳ vào đòi Thắng Hoa ra nghe dạy chuyện. Khi Thắng Hoa nghe có lệnh cha mẹ đòi, liền sửa sang xiêm áo trước trung đường quỳ lạy thưa rằng:

– Chẳng hay cha mẹ đòi con có việc chi dạy bảo?

Quốc Văn chưa nói, thì đã lụy ứa dầm dề, phu nhân liền đỡ lời thuật lại việc cho con nghe, Thắng Hoa bèn nghĩ rằng:

– Chung Vô Diệm là một tay lợi hại, đánh chết Cung phi bên Tề biết bao nhiêu, chẳng những là tay thượng trận đề đao, lại có phép đánh tay biết trước, nếu ta hại người không được có khi làm họa tới mình. Thôi thôi! Ta cũng thuận tình, nếu nghịch mạng thì làm con bất hiếu.

Nghĩ rồi liền rơi lụy mà thưa rằng:

– Ơn cha mẹ sánh tày non biển, nhà cơ cầu giữ việc lễ nghi, nay cha mẹ định cho con theo phận xướng tùy, mười hai biến nước mặc cho trong đục, còn như việc thù vua nợ nước, để cho con tới đó sẽ hay, lời chiếu chăn[51] như mật rót vào tay, con mới có thể kiếm kế ra tay ám hại.

Vợ chồng nghe con thuận tình thì mừng quýnh, liền hối gia đinh dọn kiệu, để cha con đồng thẳng vào triều. Thắng Hoa khi nầy sụt sùi nỗi lìa mẹ xa cha, nhưng mà ráng bái biệt theo cùng cha vào trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Quan Huỳnh môn biết việc ấy vào tâu cho Nghi vương hay tức thì. Nghi vương liền sai Nội thần vào cung thỉnh Lý hậu. Lý hậu nghe tin cả mừng, truyền Nội thị dọn kiệu thẳng tới Kim Loan điện, rồi truyền chỉ cho vời cha con Trịnh Quốc Văn vào. Khi cha con tới trước kim giai triều bái xong rồi. Lý hậu nói:

– Lão vương thân miễn lễ.

Rồi truyền Nội thị nhắc cẩm đôn cho ngồi. Lý hậu xem thấy Thắng Hoa hình dung hoa nhường nguyệt thẹn, dưới thế có một không hai, bèn phán rằng:

– Ai gia biết Quốc trượng là người trung thần vị quốc, còn lệnh ái cũng dự bề quốc thích vương thân, nay Vô Diệm là một đứa cừu nhân, muốn báo oán mà không phương toan liệu, may nhờ Quốc trượng chỉ bày kế diệu, xin lệnh ái tua khá hết lòng, như hại được Vô Diệm cho xong, thì nước Tống vững bền cũng nhờ ơn lệnh ái.

Thắng Hoa liền tâu rằng:

– Xin Quốc mẫu chớ đem lòng nghi ngại, để thần thiếp tới đó sẽ lo âu, quyết làm sao cũng vì nước vì nhà, dầu có thác cũng làm cho rạng tiếng.

---

[51] chẩm tịch chi ngữ

Lý hậu nghe nói rất vui mừng rồi truyền Nội thị dọn yến đãi đằng cha con Quốc Văn, Nghi vương bước xuống ngai rót ba chung rượu ân cần, Lý hậu đứng dậy khuyên mời dự tiệc, cha con Quốc Văn tạ ơn rồi ngồi xuống, chúa tôi đàm đạo với nhau.

Kế đó Nghi vương lại truyền chỉ cho Trịnh Hoàng và Trịnh Xuân, lựa ba ngàn quân cường tráng cùng lương thảo cho đủ dùng. Hai người vâng mệnh, giây lát trở vào phục chỉ.

Lý hậu lại truyền cho Nội thần đem văn phòng tứ bảo ra, làm một đạo biểu văn và lựa những đồ trân châu báu vật, đem ra giao hết cho Quốc Văn và dặn dò sau trước. Quốc Văn lãnh lấy các vật rồi liền lạy tạ ơn lui ra. Lý hậu với Nghi vương đưa tới Ngọ Môn mới trở lại.

Nói về cha con Quốc Văn từ biệt Lý hậu và Nghi vương rồi, bèn thôi thúc đi thẳng một đường, không trở về phủ, còn anh em Trịnh Hoàng cũng đi theo bảo hộ. Thắng Hoa thấy vậy càng rơi lụy biệt ly, én nam nhạn bắc phân kỳ, liễu ủ mai gầy cảnh lạ, mấy dặm trường chinh thong thả, đau lòng thục nữ tha hương, xiết bao dãi gió dầm sương, chỉ nẻo Lâm Tri dong ruổi.

Đây nói về vua Tuyên Vương đương buổi lâm triều, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Chung Vương hậu Tương Giang phó hội, ban sư đắc thắng về triều, đi đã gần tới trường đình, xin Chúa công hạ lệnh.

Tuyên Vương nghe tâu, mừng như ai đem châu báu, bèn truyền thị vệ sửa soạn xe loan, thẳng tới Trường đình nghinh tiếp. Quân thám tử hay trước, trở lại tâu cho Chung hậu hay rằng:

– Có Ngự giá thân chinh.

Chung hậu liền xuống ngựa và dẫn vợ chồng Điền Côn, Điền Đan và bảy vị Nguyên nhung thẳng tới Trường đình thi lễ. Tuyên Vương cầm tay Chung hậu mà nói rằng:

– Trầm biết Ngự thê đi phó hội bận nầy công khó biết bao nhiêu, hồng phúc của trẫm rất nhiều, trời mới khiến Ngự thê xuống mà giúp nước.

Nói rồi vợ chồng dắt tay vào ngồi, các tướng đều tới triều bái. Tuyên Vương xem thấy mừng rỡ vô cùng, kế thấy Yến Anh cũng tới triều bái nữa. Tuyên Vương mới phán hỏi:

– Tể phủ đi phó hội công việc thế nào, hãy thuật lại cho Quả nhân nghe thử?

Yến Anh thuật lại các việc cho Tuyên Vương nghe, rồi mới nói tới việc Điền Đan hạ sơn tìm mẹ, bốn lần sát phá trùng vây, nhờ có ấy mới đắc thắng ban sư, lại thêm được bảy vị Tổng binh quy thuận. Tuyên Vương nghe tâu đỏ mặt tía tai mà phán rằng:

– Trẫm có Điền Côn là con minh linh nghĩa tử, chớ trẫm có biết Điền Đan là con ai ở đây?

Yến Anh tâu rằng:

– Bệ hạ sao hay quên như vậy, không nhớ lúc Đàm thành bị khốn hay sao? Lúc Ngu thần đi thỉnh Quốc mẫu về cứu giá, rồi đó ba hôm đổi dạ dung mà thành thai dựng, tôi đã có chiếm một quẻ để tại Tư thiên làm chứng, rồi sau tới Kỳ Bàn hội sinh tại Sàn Long Tri, vì đương lúc quân Sở tứ vi, nên Quốc mẫu phải bỏ Thái tử tại nơi hang núi. Quốc mẫu viết huyết thơ đủ ngày, giờ, năm, tháng; Mạnh Công gặp thu dưỡng làm con, Mộc Trù Quân lại đem về ở trên non, ba năm học tinh thông võ nghệ, nay người phụng sứ mạng hạ sơn tìm mẹ, ấy là trời đã cho cốt nhục tương phùng. Lời ngay phân tỏ với cửu trùng, xin Bệ hạ chớ đem lòng nghi ngại.

Tuyên Vương nghe như người mới tỉnh giấc chiêm bao, bèn nói rằng:

– Vương nhi hãy tới đây cho trẫm xem thử.

Điền Đan bước lên quỳ lạy, Tuyên Vương cầm tay đỡ dậy mà khen rằng:

– Hình dung phương nghi như trẫm, mặt mày chẳng khác Quả nhân, thật là Điền gia hậu duệ cho nhân, vậy mà ta trách Ngự thê sao về không nói lại.

Chung hậu tâu rằng:

– Lúc Đàm thành long thai thổ dựng, nào ai có biết ở đâu, tới Kỳ Bàn sinh sản về sau, lại bị binh Sở bốn phương mai phục, cực chẳng đã mẹ con lìa cách, mắc chiến tranh nên không nhớ tới việc mình, ai ngờ nay con đã trưởng thành, nhờ Sư phụ bảo tới giải vây nhìn mẹ.

Chung hậu nói rồi lụy tuôn lai láng. Tuyên Vương bèn ủy dụ khuyên lơn rằng:

– Ấy là nhờ hồng phúc Quả nhân, nên Vương nhi mới được hiếu trung vẹn vẻ.

Nói rồi, liền truyền cho Ngự lâm quân dọn bày tiệc rượu, để khao thưởng ba quân. Tiệc rồi, sáu vị Nguyên nhung tâu xin về nước. Tuyên Vương mới nói rằng:

– Ngự thê trẫm vào chỗ Long đàm hổ huyệt, nay bình an cũng nhờ công ơn sáu vị Nguyên nhung, hãy về Lâm Tri bày tiệc hạ công, cho thỏa chút tấm lòng báo đáp.

Sáu vị Nguyên nhung cứ tâu xin về, Chung hậu nói:

– Việc nầy cũng không nên ép, thuận theo lòng chúng tướng thì hơn.

Bèn truyền quân chính ty viết sáu đạo biểu văn, tạ ơn vua sáu nước, còn lễ vật một ngàn thùng đầy đủ, bạc vàng mỗi vị trăm đài, lương thảo cấp đủ ba ngàn và miễn mỗi nước ba năm cống lễ. Sáu vị Nguyên soái tạ ơn lui ra, thu nhận lễ vật đủ hết, rồi từ biệt nhau ai trở về nước ấy.

Chung hậu lúc nầy kêu Tôn Long, Tôn Hổ tới gởi lời về thăm công chúa Yên Đan, cha con Liêm Pha với vợ chồng Đông Lộ vương, anh em cô cháu đều cùng nhau rơi lụy.

Nói về Tuyên Vương với Chung hậu, khi sáu vị Nguyên nhung từ giã lui rồi, bèn truyền phán pháo hộ giá về thành bá quan đều đi theo sau hát ca vui vẻ!

Về tới triều môn, thẳng vào Kim Loan điện vợ chồng ngồi nơi long ỷ, bá quan triều bái xong rồi. Tuyên Vương phán hỏi rằng:

– Yến quân sư đi phó hội về, vậy chớ bộ công lao ở đâu, xin đưa cho trẫm xem thử?

Yến Anh liền truyền quân chính ty đưa bộ dâng lên, Tuyên Vương xem từ đầu đến đuôi, trước sau đánh có ba trăm trận, công Điền Đớn thứ nhất sát phá trùng vui có bốn lần. Tuyên Vương xem rồi cả đẹp mà rằng:

– Vương nhi hình thù có bảy thước, mà võ nghệ địch hơn muôn người, trẫm phong làm Tây lỗ vương, bổng thưởng một năm hai vạn, lại cho phép đầu đội mão Tam sơn khảm ngọc, mình mặc áo tố long bào, truyền công quan kíp lập phủ tạo hoàn thành rồi sẽ thiên cư di trú.

Điền Đan cúi đầu tạ ơn, Tuyên Vương lại sắc phong cho mấy tướng quy hàng, như vầy: Lỗ Quốc Anh chức Kinh thành đại tướng quân; Vương Bình làm chức Ngũ dinh binh mã đề đốc; Tề Trih, Tề Phụng làm chức Tả hữu phó đô; Lữ Long, Đào HỔ làm chức Tả hữu quân đô đốc; Ngô Khởi làm chức Lâm Tri tổng lãnh tướng quân. Chúng tướng đều tạ ơn vui mừng, có một mình Ngô Khởi làm cách buồn rầu, Tuyên Vương mới phán hỏi rằng:

– Chúng tướng ai nấy thảy đều vui vẻ, sao khanh sắc coi như buồn, hay là không bằng lòng quy phục Quả nhân, trẫm cho phép phân trần tỏ rõ.

Chung hậu tiếp lời nói rằng:

– Ngô Khởi ở Lỗ bang làm phò mã. Lỗ Lâm công chúa là chính thê, vợ chồng ân ái nhiều bề, nên gã muốn trở về quê quán.

Tuyên Vương gật đầu mà rằng:

– Đấng nam nhi tứ phương là phận sự, vậy nên có câu: Bốn biển làm một nhà, lẽ thường tình ai lại không nhớ nhớ cửa nhớ nhà, nhưng mà đấng anh hùng chẳng phải như loài túi cơm giá áo, khuyên đó đừng đem lòng phiền não, hãy ở đây mà hôm sớm với Quả nhân.

Ngô Khởi không biết tính làm sao, cực chẳng đã phải lau nước mắt mà tạ ơn Thiên tử, Tuyên Vương lại phán rằng:

– Còn Yến Anh tề phủ và vợ chồng Điền Côn theo phò Ngự thê phó hội có công, gia phong cho quan hàm nhất cấp, vàng ròng thưởng cho mười dập[52], gấm lụa ban cấp ngàn cây, truyền nội thần dọn tiệc dâng lên, Tuyên Vương rót ba chung ngự tửu, đứng dậy đưa cho Chung hậu mà nói rằng:

– Ngự thê có công cùng xã tắc, đã phong làm Chiêu Dương viện chính cung, nay chẳng còn chức chi nữa mà phong, hãy uống ba chung rượu nầy mà đền công khó nhọc.

Chung hậu cũng đứng dậy tiếp lấy tạ ơn Thiên tử, còn hàng văn võ bá quan cũng đều thù tạc với nhau, vua tôi yến ẩm vui say, mãn tiệc rồi ai về dinh nấy.

---

[52] một dập là mười lượng

Nói về ba cha con Quốc Văn đưa Thắng Hoa đi cống Tề, và dẫn theo ba ngàn binh cường tráng, dầm sương dãi gió, đạp tuyết tuông sao, đi chẳng bao lâu đã tới kinh thành Lâm Tri, hỏi thăm người ta thì mới hay Chung hậu đã ban sư về triều rồi, Quốc Văn mới cả sợ bèn truyền quân phân ở riêng rải rác kẻo e lậu tiếng. Rồi ba cha con đi với Thắng hoa và trước Ngọ Môn, mà thông báo với Huỳnh môn quan rằng:

– Xin vào tâu cùng Thiên tử hay, có sứ thần nước Tống tới đây dâng biểu.

Quan Huỳnh môn tới Kim Loan điện, nhằm lúc Tuyên Vương với Chung hậu lâm triều, quan Huỳnh môn bước tới tâu rằng:

– Nay có sứ thần nước Tống còn đợi lệnh ở trước Ngọ Môn.

Tuyên Vương hạ chỉ cho vào, Quốc Văn tới trước Kim Loan điện, triều bái xong rồi, quỳ tây dâng biểu, Thị thần tiếp lấy đưa lên cho vua xem. Tuyên Vương coi một hồi lâu rồi đưa lại cho Chung hậu, Chung hậu tiếp lấy xem qua mỉm cười. Tuyên Vương hỏi:

– Việc ấy Ngự thê có bằng lòng chăng?

Chung hậu tâu:

– Việc đó tự nơi Bệ hạ. Thần hậu đâu dám phò lời, hãy đòi mỹ nhân vào đây cho Thần hậu xem tường diện mạo.

Quan Huỳnh môn vâng lệnh ra trước Ngọ Môn dẫn Thắng hoa và hai người anh vào trước Kim Loan điện, triều bái xong rồi. Chung hậu thấy Thắng Hoa cốt cách phương phi, hình dung yểu điệu thật là người hiền lương đức hạnh, lại rõ ràng là một vì sao Mẫu đơn tinh giáng thế. Chung hậu xem rồi liền bước xuống cầm tay Thắng hoa đỡ dậy mà rằng:

– Vương muội hãy bình tán.

Thắng Hoa đứng dậy tạ ơn. Tuyên Vương thấy Thắng hoa mày liễu má đào, hình hoa vóc ngọc trong bụng đã mừng quýnh, mà còn e nỗi Chính cung, nay thấy Chung hậu có ý ân cần, thì lại mừng thêm hơn nữa, bèn hỏi rằng:

– Việc ấy làm sao phân xử, xin Ngự thê nói lại cho trẫm nghe?

Chung hậu tâu:

– Người này đáng phong làm Cung viện, cùng Bệ hạ vầy duyên cá nước trăm năm.

Tuyên Vương nghe nói đã mừng thầm, mà giả làm bộ nói:

– Ngự thê đừng có nói giễu, trẫm chẳng muốn dùng người ấy đâu.

Kế Yến Anh bước ra tâu rằng:

– Ngu thần hôm qua xem thiên tượng, thấy Bệ hạ có sao Hỷ tinh. Nương nương đã hứa lời. Xin bệ hạ phong cho Tân nhân một chức chi trong cung viện.

Tuyên Vương nghe Quân sư tâu vậy, liếc mắt ngó Chung nương nương, Chung hậu đã biết ý Tuyên Vương, mới nói thầm rằng:

"Lão này lửa dục đã đỏ như chế dầu, lại giả bộ làm kiêu làm cách."

Nghĩ như vậy vừa cười vừa tâu rằng:

– Bệ hạ chớ đem lòng phiền muộn. Thần hậu xin đỡ lời phong cho Thắng hoa làm chức Nam cung phi.

Tuyên Vương nói:

– Chức Nam cung là tại Ngự thê phong lập, từ nay về sau nhớ đừng sinh sự thi phi đa!

Chung hậu lại nói:

– Chung Thoại Hoa Tương Giang đã bỏ mạng, còn hai anh cũng trở lại quê nhà, Thầy hậu ở đây chẳng có thân thích gần xa. Nam cung Thắng hoa cũng như cốt nhục ruột rà, nếu như bổng hướng tiêu xài bất túc, thì Thần hậu sẽ ban cấp thêm cho.

Tuyên Vương nghe nói cười mơn, bảo Thắng Hoa tới tạ ơn Quốc mẫu. Thắng Hoa tới lạy tạ Tuyên Vương và Chung hậu xong rồi, nội thị rước Thắng Hoa thẳng tới Nam cung mà cư trú. Khi Chung hậu đã phong Thắng Hoa xong rồi, bèn đòi Quốc Văn lên đền, Chung hậu mới xem qua, thì lắc đầu mà than thầm rằng:

"Người này chắc là gian giảo, họa phúc biết đâu mà dò, tiếc thay! Cha con chẳng đồng lòng, hèn chi lời tục ngữ có nói: 'Cây đắng mà sinh trái ngọt là vậy'." Than rồi, bèn nói với Quốc Văn rằng:

– Quốc trượng nay là một vị Vương thần Tề quốc, gia phong làm chức Nguyên nhung bảo giá, sai người rước gia quyến tới đây mà ở, sẽ cùng nhau vui hưởng thái bình.

Ba cha con Quốc Văn tạ ơn triều đình, lại thấy Yến Anh tâu rằng:

– Có Cao vương phủ không ai cư trú, xin Trịnh thái sư tới đó nghỉ ngơi.

Thiên tử nghe tâu nhận lời, rồi bãi triều ai về dinh nấy.

Nói về Tuyên Vương bãi chầu rồi, thì thẳng tới Nam cung. Nội thần vào báo lại cho Thắng Hoa hay. Thắng Hoa nghe tin lật đật chạy ra nghinh tiếp. Thiên tử vào ngồi giữa trong cung. Thắng Hoa làm lễ triều bái. Tuyên Vương cầm tay đỡ dậy mà rằng:

– Vợ chồng là niềm ân ái, chẳng nên thủ lễ nghĩa làm chi cho phiền.

Thắng Hoa tâu:

– Sách có chữ: Quân thần giao kính, lại có câu: Phu vi thê cương, thánh hiền xưa người đã dạy rõ ràng, tiên tề gia nhi hậu trị quốc.

Tuyên Vương cười xòa lên và khen phải, rồi vợ chồng dắt tay lên ngồi nơi kim ỷ. Kế thấy nội thị dọn tiệc dâng lên, vợ chồng yến lạc vui say, đêm ấy Tuyên Vương ở lại Nam cung an nghỉ. Tuyên Vương thức dậy sửa soạn lâm triều, còn Thắng Hoa lại riêng lo điều ký thác.

Nói về Thắng Hoa, khi Tuyên Vương lâm triều rồi, ngồi một mình nhớ tới việc Nghi vương và Lý hậu lo mưu ám hai, mới sai thân phụ đưa mình qua đây. Xét lại Chung hậu là người hiền đức, còn mình đã trót bề trao thân gởi phận cho người, vận nước Tề hưng thịnh là tại số trời, ta đâu dám đem lòng phụ bạc; chuyện này thật là khó lắm, hiếu tình đâu có lẽ vẹn toàn, nếu chẳng vâng lời thì bất hiếu với bất trung, còn như muốn ra tay, thì e nỗi không toàn tính mạng, suy đi nghĩ lại, lụy ứa dầm dề, bèn truyền cung nữ sắm sửa kiệu xe, tới thương nghị với Chiêu Dương chính hậu.

Khi Thắng Hoa đi tới Chiêu Dương cung, nội giám vào tâu cho Chung hậu hay rằng:

– Có Nam cung tới triều kiến.

Chung hậu nghĩ rằng:

"Người này vốn là người đức hạnh, ngày sau có ơn cứu cấp Điền Nguyên."

Nghĩ rồi truyền nội giám mời Thắng Hoa và cung. Khi Thắng Hoa tới cung triều bái, Chung hậu cầm tay đỡ dậy rằng:

– Đã kết làm em chị, thì bỉ thử bất phân, hãy ngồi cùng nhau trò chuyện ân cần.

Nam cung từ chối không dám ngồi, Chung hậu không nghe, dắt tay lên ngồi, Chiêu Dương rót rượu mừng Nam cung, Nam cung cũng rót lại tạ ơn Chiêu Dương. Đương khi trò chuyện với nhau, Thắng Hoa bỗng rơi lụy ngọc, Chung hậu bèn hỏi:

– Vương muội có điều chi tâm sự, xin phân tỏ cho Ai gia tường.

Thắng Hoa nói:

– Như Quốc mẫu có rộng ơn tha tội, thì tiểu phi mới dám tỏ bày.

Chung hậu nói:

– Ai gia chẳng chấp trách Nam cung, nếu có sự chi ta cũng lo mưu giúp đỡ.

Thắng Hoa bèn thuật hết các việc Nghi vương sai cha mình dùng kế mỹ nhân lo ám hại Tuyên Vương và Chung hậu, lại có tính thiết lập Kim Hoa hội, ngày sau mời Tuyên Vương tới chơi tiết Trung thu, phục toàn binh tướng trong nhà, để toan bề chước độc. Kế nói rằng:

– Quốc mẫu ôi! Tiểu phi như chẳng nói ra thì bất hiếu với phụ thân. Quốc mẫu có kế chi điều đình, thì thần thiếp cám ơn vạn bội.

Chung hậu nói:

– Vương muội dầu chẳng nói, thì Ai gia cũng đã biết rồi, dẫu cho Nghi vương và Quốc trượng tính kế chi lớn bằng trời, thì cũng không làm chi Ai gia được. Vương muội hãy bằng lòng an dưỡng ở đây với ta chung hưởng giàu sang, còn như Thiên tử có bắt tội lây vạ chăng, thì có Ai gia gánh vác.

Thắng Hoa tạ ơn, rồi hai người ngồi lại ăn uống chuyện vãn cùng nhau. Tiệc xong rồi, Thắng Hoa từ tạ lui chân. Chung hậu lại ân cần dặn bảo rằng:

– Vương muội đừng nói chi với Thiên tử, để việc tới đó sẽ hay.

Thắng Hoa dạ dạ vâng lời, bước lên kiệu trở về Nam viện.

Nói về Trịnh Quốc Văn, được phong làm chức Thái sư, mới sai người về bên Tống rước gia quyến tới ở nơi Cao vương phủ. Còn ba ngàn binh phân tản ra ở khắp thành Lâm Tri, người đi làm thầy làm thợ, kẻ thì đi bán đi buôn, đều thông tin Trịnh thái sư, sẽ cùng nhau ứng việc. Bữa nay gần ngày giai tiết, Trịnh thái sư mở tiệc yến điện, cùng nhau hỉ hạ đoàn viên, tiệc vừa tới canh hai mới mãn. Quốc Văn mới nói với phu nhân rằng:

– Tuyên Vương là một người háo sắc, con mình vào cung đã một tháng không thấy trở về thăm, sợ con mình tán tận lương tâm, làm cho cơ quan tiết lộ, nay vừa tiết Trung thu trăng rằm tỏ rõ, phu nhân giả lâm bệnh nằm đó thở than, hội Kim Hoa thết lập cho vẻ vang, lão sẽ vào tâu với Tuyên Vương tới đây dự tiệc, phục binh mã ào ra giết chết, lấy Lâm Tri như trở bàn tay, phu nhân coi kế nọ có hay, phải kíp truyền gia đinh dọn dẹp. Phu nhân nói:

– Việc quốc gia đại sự, chẳng nên nói với đàn bà, nhưng Chung hậu nó có mưu quỷ thuật tà, thiếp sợ ăn qua không nổi, bề vinh hiển ở đâu chưa thấy, sự tai ương đã hại hết cả nhà, làm người nếu chẳng thấy lo xa, nước tới chân rồi chạy ra sao cho khỏi?

Quốc Văn nghe vợ nói như vậy bèn mắng rằng:

– Mẹ con bây là đồ phi nghĩa, ăn lộc nước chẳng biết trả ơn vua.

Nói rồi rút gươm ra muốn tới chém phu nhân, anh em Trịnh Hoàng can rằng:

– Xin phụ thân bớt giận, để cho từ mậu thuận theo.

Quốc Văn lại mắng nhiếc om sòm. Phu nhân phải nghe lời, lên giường nằm trá bệnh. Quốc Văn thấy vợ thuận tình, một đêm đó nằm không an giấc, chẳng bao lâu nghe trống điểm canh năm, cha con dậy sửa soạn vào triều tâu cùng Thiên tử. Khi cha con dẫn tới hàng cung, bá quan thảy đều đông đủ, kế giây lát Tuyên Vương lâm triều. Quốc Văn bước ra tâu rằng:

– Ngu thần mong ơn Bệ hạ, đem ơn gia quyến tới Lâm Tri, sự chẳng may thần thê cảm mạo phong sương, điều trị đã không phương ứng nghiệm, nên tôi phải cầu thần khẩn phật, thần linh mới cho một bài xâm như vậy, lời thật tôi phải tâu bày, xin Thánh hoàng soi xét.

Quốc Văn tâu rồi, dâng bài xâm lên, thị thần tiếp lấy dâng cho vua xem. Tuyên Vương dở ra coi, thấy có tám câu như vầy:

Một tấm lòng trung thuận,

Quỷ thần cũng biết cho.

Bệnh hôn trầm quá lẽ,

Như cây khô mùa thu.

Tiên đan nào linh nghiệm.

Uống thuốc uổng công phu.

Thấy chân long mới mạnh,

Chẳng khác như linh phù.

Thiên tử xem rồi gật đầu, cũng tưởng là thật, còn Quốc Văn lại giả làm bộ khóc tấm tức tấm tưởi.[53]

Tuyên vương khi ấy mới phán rằng:

– Thôi! Để trẫm tới thăm nhạc mẫu, để cứu bệnh người trầm kha.

Quốc Văn lạy tạ ơn và tâu rằng:

– Mới hôm nọ, vua nước Tống có ban qua cho tôi một vật quý, gọi lạ cây Kim Hoa và ba bốn trái Tây qua là dưa phương Tây, tôi còn để lại nhà rất nên yêu tiếc, bữa nay là ngày Trung thu thưởng nguyệt tôi xin lập hội Kim Hoa, ngửa trông Thánh giá tới nhà, chơi trăng với xem hoa cho mãn tiệc.

Nói về Tuyên Vương khi bãi triều rồi, đi thẳng tới Nam cung, Thắng Hoa vội vã rước mừng, vợ chồng đều ngồi nơi kim ỷ trà nước rồi, Tuyên Vương thuật lại các lời Quốc Văn tâu cho Thắng Hoa nghe rồi lại hỏi rằng:

– Trẫm đã hứa hai lời thì Quân sư tâu bảo hỏi Ái khanh sẽ biết. Vậy chớ việc ấy nên không thì Ái khanh nói thật cho thỏa tình chàng rể với bà gia.

Thắng Hoa nghe hỏi như vậy, thì mồ hôi ra dầm mình, mới nghĩ thầm rằng:

– Cha mình làm kế như thế, chắc là chết cả nhà, vợ chồng đà tình nghĩa tiêu ma, anh em lại thịt da tan nát.

Thiên tử thấy Thắng Hoa làm thinh khỏi trả lời, lại hỏi rằng:

– Việc chi mà Ái khanh không nói chắc là có duyên cớ chi chớ chẳng không?

Thắng Hoa thấy Thiên tử cứ theo hỏi mãi, mới tâu rằng:

– Thiếp vẫn nghe: vua chẳng nên tới dinh tôi, quan chẳng nên tới nhà dân, cha chẳng nên tới phòng con, nếu trái lẽ thì ắt sinh tai hại, còn như sự Chúa thượng muốn đi thăm mẹ thiếp, việc phải hỏi Chính cung.

Tuyên Vương nói:

– Việc nhỏ mọn như vậy, hỏi Chính cung làm chi cho sinh ra sự khó lòng, vả lại mẹ của Ái khanh là nhạc mẫu của trẫm, có bệnh hoạn tới viếng thăm là sự phải.

Khi vợ chồng đang ngồi bàn luận phải trái, kế thấy Cung nhân dọn rượu dâng lên, cùng nhau thù tạc phỉ nguyền, một lát trời đà vừa tối, loan phụng vào phòng chung gối, gió mưa vầy cuộc đá vàng, biết bao nhiêu sự đẹp tình thương, kể đâu hết trong trường dục hải.

---

[53] Nguyên là Quốc Văn đặt ra tám câu đó, nên giả làm cách bi thiết cho Thiên tử động lòng

Đây nói về cha con Quốc Văn về tới phủ rồi, vào thuật lại cả việc cho phu nhân nghe, nội nhà đều mừng truyền Trịnh Hoành với Trịnh Xuân đi thông tin cho chư tướng hay, giây lát tựu tới Vương phủ mà ra mắt Quốc Văn.

Quốc Văn nói rằng:

– Chư tướng có lòng báo quốc, hôm nay phải ra sức mà giết vua Tề.

Các tướng ai cũng bằng lòng, Quốc Văn đem ra sau hậu đường mà phân phát như vầy: Trần Trung, Trần Hộ, hai tướng lãnh một ngàn quân mai phục hai bên cửa phủ, hễ nghe tiếng đồng la khởi hiệu, thì vừa binh ra vây bắt vua Tề; Tiết Phương, Tiết Đạt hai tướng lãnh một ngàn binh, mai phục sau hậu viện, hễ nghe đồng la khởi hiệu, thì cũng vùa binh ra vây phủ vua Tề. Vương Khảo, Đồng Dõng, Trần Nghĩa mỗi người lãnh hai trăm năm chục tên quân, mai phục ở trong phủ, như thấy Tuyên Vương tẩu thoát, thì áp ra mà giết mấy người bảo giá theo hầu, đồng lòng hiệp sức với nhau, chớ cho một người thoát khỏi. Còn Trịnh Xuân thì trong mình giấu một lưỡi dao cho sắc, dâng rượu rồi thì múa cây Kim Hoa cho Tuyên Vương xem, thừa cơ mà giết được vua Tề, trong công bộ ghi cho bực nhất. Còn Trịnh Hoành thì vừa lúc Tuyên Vương uống rượu, ra múa guơm trợ lực làm vui, đương lúc chúng nó vô tình, sẽ kiếm thế mà giết cho được. Còn Hà Băng, Lý Thuân, Lưu Thành và Đào Năng, mỗi tướng cầm một cái đồng la, nổi đồng la làm hiệu, như ai chẳng tuân theo quân lệnh, thì chém đầu tức thì.

Chúng tướng vâng lệnh lui ra, ai nấy giữ theo phần việc.

Qua ngày rằm, Tuyên Vương lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, Thiên tử truyền Nội thần dọn tiệc, mà thưởng yến bá quan, vua tôi hỉ lạc đoàn viên, vui mừng bữa Trung thu giai tiết, Tuyên Vương nghĩ tới Chung hậu dựng nên công nghiệp, sai người vào mời dự tiệc Trung thu.

Nội thần vâng chỉ chạy tới Chiêu Dương viện tâu bày sau trước. Khi Chung hậu nghe Nội giám tâu như vậy sực nhớ lại mấy lời của Nam cung. Tính ra, hôm nay Thiên tử có tai họa lâm thân, nếu mình có cản lại nói rằng mình xấu. Bèn nghĩ ra một kế nói với Nội giám rằng:

– Hãy ra tâu với Quốc quân rằng: “Ai gia trong mình có bệnh.”

Nội giám cúi đầu vâng lệnh, tới Kim Loan tâu lại cho vua hay.

Đây nói về Thắng Hoa khi nghe Tuyên Vương nói cha mình lập Kim Hoa hội, mời Thiên tử tới chơi, không biết kế chi, bèn tới cầu cứu với Chung hậu. Nội giám vào tâu tỏ rõ rằng:

– Có Nam cung tới hầu.

Chung hậu nghe tâu gật đầu, mới ra dẫn vào sau hậu cung trò chuyện. Thắng Hoa thưa:

– Nghe hôm qua Thiên tử nói, cha tôi có thượng điện, mời Thiên tử tới chơi, tôi đã can khéo một hai lời mà Thiên tử cũng đòi đi cho được, tôi đã tính không ra chước, cúi xin Quốc mẫu đừng cho Thiên tử đi.

Chung hậu nói:

– Việc đó chẳng hề chi. Vương muội đừng nghi ngại, mình can Thiên tử sao phải, để tới đó cho thất vía kinh hồn, một lần mới biết dại khôn, kẻo nói chúng ta hay sinh sự.

Thắng Hoa tạ ơn lui về cung.

Khi Tuyên Vương nghe Nội giám ra tâu:

– Chung hậu có bệnh.

Liền truyền bãi yến, lên kiệu đi thẳng tới Chiêu Dương cung, Điền Đan, Điền Côn, và Yến Anh hộ giá theo sau, Thiên tử đi tới Cung môn, Nội giám vào tâu với Chung hậu rằng:

– Có Thiên tử giá lâm.

Chung hậu truyền Nội thần đi ra tiếp giá, Nội thần vâng mệnh, ra trước cung môn, quỳ xuống tâu rằng:

– Nương nương có bệnh trong mình, cho nô tỳ ra đây tiếp giá.

Tuyên Vương thẳng vào thẫm cung, thấy Chung hậu nằm trên phụng tháp, bèn hỏi rằng:

– Trẫm hay tin Ngự thê có bệnh, tới viếng thăm chậm trễ chớ phiền.

Chung hậu nghiêng mình tâu rằng:

– Thần hậu cam thất lễ, xin Thiên tử thứ tha.

Tuyên Vương cầm tay Chung hậu an ủi, vợ chồng trò chuyện cùng nhau, Tuyên Vương nói:

– Quốc Văn là cha Trịnh phi, hôm qua tâu mời Trẫm tới nhà. Trước là xem cây Kim Hoa, sau ăn Tây qua và chơi trăng Trung thu giai tiết. Trẫm có hỏi Nam cung Trịnh thị, thì nó nói phải hỏi Chính hậu sẽ hay, việc ấy có nên đi hay là không? Thôi Ngự thê phán cho trẫm rõ.

Chung hậu hỏi:

– Vậy chớ Bệ hạ đã trả lời Quốc trượng hay chưa?

Tuyên Vương nói:

– Trẫm đã hứa lời với Quốc trượng rồi, tối nay sẽ tới.

Chung hậu nói:

– Thiên tử không nói chơi, nay Bệ hạ đã hứa lời, không đi thì sao được.

Tuyên Vương nói:

– Bây giờ trời cũng tối, cho Trẫm kiếu từ Ngự thê mà đi luôn.

Chung hậu lại kêu Điền Đan với Điền Côn tới, dặn nhỏ rằng:

– Phải làm như vậy như vậy.

Hai con vâng mệnh lui ra, Chung hậu lại nói với Tuyên Vương rằng:

– Như Bệ hạ đi tới phủ Quốc trượng chẳng nên đem quân Ngự lâm đi theo làm chi.

Tuyên Vương nói:

– Quốc trượng là một người quốc thích, chẳng có việc chi đề phòng.

Nói rồi vợ chồng từ biệt nhau, Tuyên Vương lên ngựa đi trước, anh em Điền Đan với Yến Anh đi bảo giá theo sau. Khi đi khỏi Chiêu Dương cung, ra ngoài Hoành thành, thấy nhà hương đèn rực rỡ, chốn chốn đều kết tụi treo bông, vua tôi xem thấy vui lòng, đi giây lát tới Trịnh phủ. Gia nhân chạy vào thông báo, cha con Quốc Văn đi ra quỳ lạy vội vàng tâu rằng:

– Ngu thần thất lễ tiếp nghinh, xin Bệ hạ tha tội.

Vua tôi thảy đều xuống ngựa, cha con rước vào trung đường, anh em Điền Côn xem sau ngó trước kỹ càng, đi hết thảy là năm từng cửa đông. Khi tới nơi, Tuyên Vương vào ngồi chính giữa, anh em Điền Đan đứng bảo giá hai bên, cha con Quốc Văn triều bái xong rồi, Tuyên Vương mới phán rằng:

– Nay trẫm tới đây, trước là thăm bệnh Nhạc mẫu, sau là vầy hội Kim Hoa, bây giờ Nhạc mẫu nằm ở đâu? Để trẫm vào thăm cho thỏa tình con rể.

Cha con Quốc Văn tạ ơn, rồi dẫn đường đi trước, Thiên tử với mấy người theo sau. Nữ tỳ vào báo cho phu nhân hay rằng:

– Có Thiên tử giá lâm.

Phu nhân bảo con tỷ nữ là Mai Hương quỳ xuống thềm tiếp giá, vua tôi đi thẳng vào ngọc sàng, phu nhân làm như bộ muốn ngồi dậy mà ngồi không nổi, rơi lụy tâu rằng:

– Thần thiếp mong ơn Bệ hạ, dẫu có thác cũng còn cám đội đức Triều đình.

Tuyên Vương nói:

– Ngự nhạc mẫu trong mình không giỏi, nên trẫm đi tới viếng thăm, xin Nhạc mẫu hãy an dưỡng tâm thần, để cho tật tiêu bệnh tán.

Phu nhân tạ ơn, rồi nghiêng mình, nằm xuống. Thiên tử và mấy người lại đi ra trung đường, kế thấy gia đinh dọn tiệc dâng lên đủ các món sơn trân, hải vị. Quốc Văn đứng hầu dâng rượu, cùng nhau uống đâu được vài tuần, Quốc Văn tâu rằng:

– Trong tiệc rượu, cùng nhau uống đâu làm thú, tôi có thằng con võ nghệ cũng tầm thường, xin cho nó múa kiếm và đường, ngõ để giúp vui trong tiệc.

Tuyên Vương nhận lời, Trịnh Xuân nai nịt sửa soạn, cầm cây Kim thương bước tới, bái Thiên tử rồi múa đủ bốn phương tám hướng như rồng bay qua biển, như cọp lìa rừng.

Tuyên Vương xem thấy khen ngợi tưng bừng, còn anh em Điền Đan thì cười, cho là đồ vô dụng.

Trịnh Xuân vừa múa vừa ngó qua liếc lại, thấy anh em Điền Đan cứ theo coi chừng không có chỗ nào hở mà hạ thủ, lúc ấy đã mệt quá mới vòng tay đứng dừng lại mà thở dài. Tuyên Vương mới nói rằng:

– Quốc cựu hãy tạm nghỉ, rồi giây lát sẽ múa nữa cho trẫm xem. Còn bữa trước Quốc trượng nói: Cây Kim Hoa, vậy chớ nó ở đâu? Không đem ra cho quả nhân coi thử.

Trịnh Hoành nghe nói cả mừng, liền khiến gia đinh khiêng cây Kim Hoa tới, để trước ngự tiền; Tuyên Vương xem thấy đầy những đồ trân châu mà kết làm bông trái, nên ánh sáng chói ra ngàn trùng, lá vàng nhánh bạc lunh lay, năm sắc nhuộm nên rực rỡ và bề cao có hơn năm thước, mà vật ấy đựng trong một cái kim bồn. Tuyên Vương bèn khen rằng:

– Cây nầy thật là vô giá.

Kế đó Quốc Văn lại dâng Dưa tây lên, Tuyên Vương dùng rồi, cũng khen là gia vị. Rồi uống rượu thôi túy lúy, nào lo chi tai họa lâm thân.

Đây nói về Chung hậu, cứ trằn trọc nằm không an giấc, tuy đã có hai con đi theo bảo giá, nhưng mà còn e chúng quả khó đang, bèn tả một đạo mật chỉ vội vàng, sai Nội giám đem tới Vương Bình và Quốc Anh Nguyên soái, dặn phải mau mau dẫn năm ngàn binh cường tráng, tới mai phục ngoài Trịnh phủ Thái sư, hễ nghe đồng la nổi hiệu trong phủ tức thì phá cửa phủ mà vào cứu giá.

Nội thám vâng lệnh đưa mật chỉ tới cho hai người. Hai ông ấy nghe qua hồn rụng phách rời, cùng nhau vội vã điểm năm ngàn binh đem đi ứng tiếp.

Đây nhắc lại về Kim Hoa hội, đêm đã canh hai, Tuyên Vương hơi rượu đà xoàng xoàng, Quốc Văn thấy vậy lòng càng hoan hỉ. Liếc mắt ngó, Trịnh Hoành biết kế, bèn cầm cây Kim Hoa múa lia múa lịa, vừa đi vừa múa gần kề tới chỗ Tuyên Vương ngồi, anh em Điền Đan thấy sự lạ rồi liền đứng dậy mỗi người che mỗi phía.

Điền Côn lúc này rất lanh cặp mắt, thấy Trịnh Hoành vừa rút lưỡi dao ra liền dặn Điền Đan ở đó giữ gìn sự bảo giá. Còn mình tức thì vung gươm nhảy qua đánh với Trịnh Hoành. Mới có ba hiệp, mà Trịnh Hoành đã bị đứt cổ.

Trịnh Xuân thấy anh mình bị sát tử, bèn vung thương tới đâm nhầu, Điền Côn khi này mới ra tay, liền dùng thế trá bại. Trịnh Xuân lấy làm đắc ý đuổi theo. Than ôi! Thời vận đen đủi, bị một đá văng xa mười thước, té xuống đất tức thì chết tươi.

Quốc Văn thấy vậy rụng rời, muốn kiếm thế tầm phương tẩu thoát, mà không kịp, liền bị Điền Côn bắt được. Khi ấy bốn tên gia tướng của Tống đều nổi hiệu đồng la, phục binh bốn phía áp ra.

Điền Côn tính thế chạy đà không khỏi, bèn nổi nóng mắng la inh ỏi; và va đầu vào Quốc Văn vào nơi trụ đá chết tươi. Thương thay! Họa phúc bởi trời, lòng báo quốc bỏ

mình nơi khác địa. Điền Đan lúc này thừa kế, tả xông hữu đột, giết binh Tống như chém cây, còn Điền Côn thì bảo giá Tuyên Vương, với phò hộ Quân sư Yến tử.

Nói về Vương Bình và Lỗ Quốc Anh vâng mật chỉ của Chung hậu, tới mai phục ở ngoài Trịnh phủ, qua đầu canh hai nghe trong phủ nổi tiếng đồng la, tức thì truyền quân phá cửa xông vào, thấy Điền Côn còn đang đánh giết tưng bừng, hai tướng cũng hiệp lực mà chém luôn binh Tống.

Kế đó hai người tới ra mắt Tuyên Vương và bảo hộ hồi triều lập tức. Tuyên Vương rất mừng rỡ! Yến Anh khi ấy nói rằng:

– Nếu Quốc mẫu chẳng phát cứu binh, thì vua tôi ta đã lầm tay phản nghịch.

Còn Chung hậu một đêm chẳng an giấc điệp, kế nghe tiếng gà đã gáy giục tan canh, bèn truyền Cung nữ sửa soạn hương xa, thẳng tới Kim Loan điện tâu qua cùng Thiên tử.

Giây lát thấy Tuyên Vương thượng điện, mặt còn tái mét như chàm, Chung hậu liền tiếp rước hỏi han, Tuyên Vương thuật lại đầu đuôi các việc, rồi mắng rằng:

– Con Thắng Hoa tiện tỳ! Nó dám đồng mưu với cha nó mà hãm hại Quả nhân, mau bắt tới đây chém quách lấy đầu, trừ cho hết những loài gian ác.

Tri diện tướng quân vâng lệnh, đi trong giây lát dẫn Nam cung tới trước Kim giai.

Khi Thắng Hoa tới Kim Loan điện, quỳ lạy và khóc ròng. Thiên tử bèn nổi giận hành hung, truyền võ sĩ tức thì trói lại, đưa ra pháp trường xử quyết chẳng tha. Quân võ sĩ vừa áp lại, Chung hậu bước xuống Kim giai quỳ lạy tâu rằng:

– Ấy là tại bệ hạ hay tin nên mắc, chớ Nam cung vốn thiện vô can, Nghi vương và Trịnh thái sư đã sắp công việc tại bên Hà nam, nên mới tới đây mà dâng mỹ nữ, lúc Thắng Hoa và cung được đôi ba bữa, đã đem các việc nói lại cho tôi hay rồi, lại cậy tôi tâu cho Bệ hạ tỏ tường, xin đừng tới Kim Hoa hội. Ấy là lời kia đã tỏ trước, vậy chớ hôm nay Bệ hạ ở Nam cung nói phó hội, mà Thắng Hoa có tâu gởi điều chi chăng?

Tuyên vương thấy Chung hậu thủ lễ, liền bước xuống cầm tay dắt lên mà rằng:

– Vua chẳng nên tới dinh tôi, quan chẳng nên đến nhà dân, cha chẳng nên vào phòng con, và nó lại nói: Như Quả nhân có muốn đi, thì hỏi Chính cung sẽ biết, ấy là lời nó có nói, nhưng mà, sao cha nó đã âm mưu làm tình tiết, mà nó lại không nói thật với Quả nhân?

Chung hậu tâu:

– Nam cung đã nói ý ra như vậy, sao Bệ hạ còn hay chấp nê, còn Thần hậu cũng không muốn nói ra làm chi cho tình tệ, để một lần như vậy mới thất kinh cho biết. Vả chăng tôi nghe lời xưa có nói: Tử bất đàm phụ quá, thần bất luận quân phi, như Trịnh vương muội thật là trung hiếu lưỡng đắc chí, chẳng phải là đồ gian phi như Hạ thị, muôn ơn Thánh hoàng thẩm nghĩ, mà tha tội cho Nam cung nhờ, vả lại Thần hậu đã cứu giá có công, dầu muôn tội cũng xin Bệ hạ rộng lòng tha thứ.

Tuyên Vương nói:

– Như Ngự thê muốn tha tội cho Trịnh thị, thì trẫm cũng y lời, tội chết đã tha rồi, còn tại sống phải hành hình mới được.

Chung hậu lấy mắt liếc Yến Anh, Yến Anh hội ý liền bước ra tâu rằng:

– Nam cung thật con người trung chính. Quốc mẫu đã bảo tấu xin tha, như nay Bệ hạ còn hành hạ làm chi, e bá quan bất phục.

Tuyên Vương nói:

– Trẫm đã vị tình Chính hậu, lại thêm có lời nói của Quân sư, một phen trẫm khá dung tình, nếu từ này về sau, còn gian dối ắt chẳng toàn tính mạng.

Thắng Hoa nghe nói mừng quá, bèn cúi đầu lạy tạ ơn rồi lui về Nam viện.

Khi Thắng hoa tạ ơn Tuyên Vương, trở về Nam cung rồi, Thiên tử mới thuật sự lại rằng:

– Khi hôm qua đương lúc nửa đêm ấy, nếu mà Ngự thê chẳng mật chỉ sai hai vị Nguyên nhung tới cứu, thì Trẫm ắt tính mạng chẳng còn, xét lại thật Ngự thê cứu giá có công, vậy mau hãy dọn tiệc cho vợ chồng mình hỉ lạc.

Giây lát Nội thần dọn yến đưa lên, Tuyên Vương rót ba chung ngự tửu mà đền công cho Chung hậu, Chung hậu cũng kính lại ba chung mà tạ tình Thiên tử. Kế giây lát, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Ngoài Hoàng thành phía đông nam, khi không đất sụp xuống một lỗ, bề rộng có một mẫu ba phân, bề sâu không có bao nhiêu mà kể, gió lạnh thổi lên kinh hãi, mù đen trông xuống lờ mờ, bá tính thấy vậy ngẩn ngơ, không biết điềm lành hay dữ, vậy nên chúng tôi phải vào tâu tự sự, xin Thiên tử phân xử lẽ nào.

Tuyên Vương nghe tấu kinh mang, bèn phán hỏi rằng:

– Việc đó hung hay là kiết, Ngự thê nghĩ ra có biết cùng chăng?

Yến Anh liền đứng dậy tâu rằng:

– Xin Thiên tử giá ngự tới xem, cho rõ ràng minh bạch đã.

Tuyên Vương nhậm lời truyền Ngự lâm quân sửa sang xe giá. Tuyên Vương và Chung hậu đi trước, bá quan thảy kéo theo sau, tới nơi xem lại kỹ càng, quả y như lời Huỳnh môn quan tấu. Tuyên vướng khi ấy lại đứng gần một bên mà ngó xuống, bị gió thổi lên rợn óc đầy mình, liền buông lời phán hỏi Yến Anh rằng:

– Địa huyệt điềm lành hay là dữ?

Yến Anh tâu:

– Sự họa phúc thiên cơ mạc trắc, Ngu thần có dám chắc ở đâu, xin sai một tên tử tù, đi xuống trước coi có vật chi cho biết.